

ΔΙΝΟΡΑ

Δὲν σὰς δίδουν λοιπὸν καμμίαν πυξίδα, εἰς τὸ Βρῆστ, διὰ ν' ἀποφύγετε τὰς ἐρωτικὰς ἀνοησίας. Ὁ πατήρ σου θὰ ἐνόμιζεν ὅτι εἶσαι ὁ ἀπόστολος τῆς ἀπάτης, καλέ μου Φερδύ. Γνωρίζει ἀπὸ ζῶν, ὁ πατέρας σου!

— Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐτήρησεν ὅλους τοὺς ὄρκους, τοὺς ὁποίους ἔκαμε.

— Σταῖς γυναῖκες; . . .

Μὲ ὀρεκτικώτατον γέλοιο συνώδευσε, ἡ πριγγιπέσσα τὴν φράσιν τῆς: «Σταῖς γυναῖκες;» καὶ εὗρισκε θετικὰ τὸν ἀνεψιὸν τῆς ὀλίγον κουτούτσιο.

— Ἀλλὰ, πτωγὲ μου φίλε, οἱ ἄνδρες παρέρχονται τὴν ζῶν των εἰς τὸ νὰ μᾶς ὀρκίζονται ἕνα σωρὸ πράγματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν σκέπτονται τίποτε· ὁ πατήρ σου! Ἀλλὰ, φίλτατε, δὲν ἐφύλαξε τὸν ὄρκον τὸν ὁποῖον ἔκαμε ἔμπροστὰ ἔς τὸν παπᾶ εἰς ἐκείνην τὴν ἀγίαν γυναῖκα, τὴν μητέρα σου! . . . Οἱ ὄρκοι ποῦ μᾶς κάμουν, μᾶ! . . . εἶνε σὰν τὰ φιλοφρονητικὰ ἐπισκεπτήρια τῶν ἐνοικιαστῶν, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν! . . .

Ἐγὼ πάντοτε τὸν τρεμουλιαστὸν διακεκομμένον γέλωτά τῆς, ἐνῶ ὄρθιος πρὸ αὐτῆς ὁ Ραϋμόνδος Δὲ Φερδύ, ὠχρότατος, δριμύν πόθον αἰσθανόμενος νὰ κλαύσῃ, κατελαμβάνετο ὑπὸ κωφῆς λύσσης, ἐπανευρίσκων παρὰ τῆς πριγγιπέσσης τὸν ἀδιάλλακτον σκεπτικισμόν, — δίκαιον ἴσως — ἢ μᾶλλον πάσας τὰς προλήψεις, πάντας τοὺς ἐγωῖσμούς τοῦ Ρενέ.

Αἰφνίως ἠγγέρθη ἡ κυρία Δε Σαντεναί, τείνουσα πρὸς τὸν ἀνεψιὸν τῆς μακρὰν χεῖρα ἐφ' ἧς ἐν τῇ λευκότητι τῆς σαρκὸς ἐξεῖχον αἱ κυαναὶ φλέβες, χεῖρα ξηρὰν, πυρετώδη καὶ διακόπτουσα τὴν συνδιάλεξιν:

— Ἐδῶ ἐπάνω, εἶπε, σὰς ἐγκαταλείπω, φίλτατε! . . . Δὲν μ' ἀρέσκουν ἡ κουβέντες. Ὑγίαινε! . . . Θὰ σὲ μεταῖδῶ πρὶν ἀναχωρήσῃς, ἐλπίζω! Πήγαινε νὰ συμβουλευθῆς τοὺς ὑποχρεωτικούς γάμους εἰς τὴν Μαγαδασκάρ ἢ εἰς τὸ Ταῖτι, δὲν ἤξεύρω ποῦ, ἀλλὰ μὴ λές τίποτε εἰς τὸ Παρίσι. Κανείς δὲν θὰ σ' ἀκούσῃ μὲ σοβαρότητα. Καλὴ νύκτα, Ραϋμόνδε!

Ἀνύψωσεν ἀτλάζινον παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον ἐπανεπέσεν ἐπ' αὐτῆς ἐν φρικασμοῖς, καὶ διασχίζουσα ἐτέραν αἰθουσαν, ἐπορεύθη ν' ἀναζητήσῃ ὀλίγον ὄνειρον καὶ ὀλίγην μέθην, ἐκ τῆς μειδιώσης ἐκείνης, ἡ ὁποία πρὸ τῆς στιγμῆς τὴν ἔφευγεν — εἰς ὄσιν μορφίνης.

VIII

Ἡ Δινόρα περίλυπος παρίστατο εἰς τὴν πάλιν ἐνὸς ἀνθρώπου μετὰ τῆς σκέψώς του, εἰς τὴν ὁσημέραι καταφανεστέρην παρακμὴν, εἰς τὸ πολὺν γῆρας τὸ σκληρῶς προχωροῦν, ὡς νὰ τὸ εἶχεν ἐπιφέρει ἢ ἐν τῇ φυλακῇ διαμονῇ του. Ἡ Δινόρα ἤθελε ν' ἀποσπᾶσθαι τὸν πατέρα τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας, καθ' ἧς ἐπάλαιε. Συχνὰ ἔθετε τὸ λεπτόν καὶ καλοκαμωμένο χεράκι τῆς ἐπὶ τῶν χαρτιῶν τὰ ὁποῖα ὁ μυθιστοριογράφος ἐγέμιζε μὲ στυσίματα. Καὶ πλησιάζουσα τὸ μάγουλό τῆς ἐπὶ τοῦ θερμοῦ του μετώπου, τὸ ὁποῖον κατέκαιεν ἡ σκέψις, ἔλεγε γλυκὰ: «Ἀφῆσέ τα τώρα αὐτά! Κύττα τί ὠραία ποῦ εἶνε εἰς τὴν πλατεῖα κάτου! Πάμε νὰ πάρουμε τὸν ἀέρα μας. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐλάμβανε τοὺς δακτύλους τῆς θυγατρὸς του,

φίρων αὐτοὺς εἰς τὰ χεῖλη του, ἢ ἀποθέτων ἐντὸς τῶν πρεσβυτικῶν χειρῶν του, καὶ παρεκάλει τὴν Δινόραν νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐκεῖ ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ τῆς συνθέσεως, — συνθέσεως ἀγόνου, ἧτις συνίστατο εἰς προσπάθειάς — εἰς ξεσχισμένα φύλλα καταναλισκόμενα καὶ διασκορπιζόμενα ἐν τῇ ἐστίᾳ εἰς τέφραν, τῆς ὁποίας οἱ σπινθήρες ἦσαν οἱ διάττοντες ἀστέρες τῶν ἐλπίδων! . . .

Αὐτὴ ἡ ἀδυναμία, τόσῳ καταφανῆς οὔσα ἐπὶ τοῦ Φερῶ προσέθετεν βαθεῖαν λύπην εἰς τὴν παράφορον συμφορὰν τῆς Δινόρας, τὴν ὁποῖαν τῇ εἶχεν προξενήσει ἡ διαγωγὴ τοῦ Ρενέ. Ἐκεῖνος δὲν ἐφαίνετο πλέον, καὶ ἐκείνη ἦτο βαθεῖα πληγωμένη διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον του. Τοῦ ἔγραφε, τῆς ἀπῆντα, ἀλλ' ὑπὸ χυδαίας διαβεβαιώσεως ὁ πρίγγιψ παρέμενεν ὁποῖος ἦτο, ὀχρουόμενος ἐν τῇ ἐπιφυλάξει του, παρακαλῶν τὴν Δινόραν, ὅταν ἤθελε, νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ Βαν-Δυκ, διαβεβαιῶν αὐτὴν ὅτι τῆς ἦτον ἐντελῶς ἀφωσιωμένος, ἀφίνων μάλιστα νὰ ὑπολάμπωσι φλόγες ἐπιθυμίας, τὰς ὁποίας εὗρισκεν ἤδη ὑβριστικὰς ἢ ἐκπεσοῦσα κόρη, καὶ τῆς ἀνέβαζαν τὸ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ μετώπου. Νὰ τὸν ἐπανιδῇ πρὸς τὸ παρόν; Νὰ τὸν ἐπανιδῇ; «Ὀχι, πολὺ τὴν κατήσχυνεν ἀκόμη ἡ ὑποδοχὴ, τὴν ὁποῖαν τῆς εἶχε κάμει. Ἀλλὰ τὸν ἠγάπα πάντοτε, ἴσως περισσότερον ἢ ἄλλοτε τὸν ἠγάπα· μόνον ἡ ὑπερηφάνειά τῆς ἠγανάκτει, καὶ προσήλυτο εἰς τὸ σπῆτι, ὅπου ὁ πατέρας τῆς, ἐν ἐντελεῖ ἀγνοίᾳ τοῦ ἀποκρῦφου δράματος τοῦ πάθους, ἔλεγε συχνά:

— Καλὰ, ποῦ εἶναι ὁ πρίγγιψ; Γιατί δὲν ἔρχεται πλέον ὁ κ. Δὲ Σαντεναί; Ἴν τοσοῦτῳ ἤθελα νὰ τοῦ εἶπω πόσον τοῦ εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὴν μεσολάβησίν του. Ἐφάνηκε τόσῳ καλὸς, τόσῳ καλὸς γιὰ μᾶς!

Ἡ κόρη δὲν ἀπῆντα, ἢ μόνον δι' ὑπεκφυγῶν. Ἐνας πρίγγιψ Σαντεναί εἶχεν ἕνα σωρὸ ἀσχολίας ἄλλας, ὥστε νὰ ἐνασχοληθῇ περὶ αὐτῶν. Θὰ ἐπανήρχετο ἄλλως τε, σήμερον ἢ αὔριον.

Καὶ ἐξωγκοῦτο ἡ καρδιά τῆς, καὶ ἐπάγωνεν εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ δυστυχῆς ἠδύνατο νὰ ὑποπτεύσῃ τὴν πραγματικότητα, ἡ ὁποία τῆς ἐπροξένει τόσον ὀργὴν καὶ τόσον ἐντροπήν. Μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς τῆς θὰ ἐμπόδιζε νὰ μάθῃ τίποτε ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος καὶ ὡς νὰ ἦτο σφιγμένη ἡ καρδιά τῆς μέσα εἰς συσφιγτικὰ ξυλουργοῦ, δὲν ἔλεγε τίποτε, οὔτε ἄφινε νὰ ὑποπτεύσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν λύπην, τὴν ὁποῖαν τῆς ἐπροξένει ὁ Ρενέ. Μόνον ὁ ἀπὸν Ραϋμόνδος Δὲ Φερδύ θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἴδῃ, νὰ καταμετρήσῃ ὅτι ἐκείνη ὑπέφερεν.

«Ἀχ! βέβαια, ὑφίστατο τόσας πολλὰς ἀγωνίας ὁ Εὐγένιος Φερῶ, φιλολογικὸς κατάδικος, ἀναιμικός, ἀνίκανος πλέον νὰ σύρῃ τὴν ἀλυσιδα του! Ἐκεῖνος νὰ μάθῃ ὅτι ἡ Δινόρα ἠγάπα, ὅτι ἡ Δινόρα του κατέπνιγεν εἰς τὸ προσκεφάλαιόν τῆς τοὺς ὀλολυγμούς τῆς, ὀλολυγμούς γυναικὸς προδομένης, τοῦτο θὰ τὸν ἐτκότανεν ἀμέτῳ, τὸν πτωχὸν Φερῶ. Ἡ μᾶλλον θὰ τὸν ἀποτελεῖωεν ἕνα θνήσκοντα.

Καὶ πράγματι, ἐσώροταν, καθὼς ἔλεγε σιγὰ σιγὰ ἡ Βικτορία, ὀμιλοῦσα περὶ τοῦ Κυρίου. Ἀπέθνησκεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν. Ἡ ὑπόθεσις τῆς Σιέρρα Φουέντας τὸν εἶχε πλῆξει βαθύτατα. Ἐνόμισεν ὅτι τὸν κατεδικάζεν εἰς πέντε ἐτῶν φυλάξις, ἀλλὰ τὸν εἶχον καταδικάσει εἰς θάνατον. Ἐξερχόμενος τῶν φυλακῶν, ἠσθάνθη πρὸς στιγμὴν χαρὰν πυρετώδη. Νέα ζωὴ τῷ ἠνείκετο.

(ἰκολουθεῖ)